

[Stauning.]

taler om Socialdemokratiets Optræden og siger, at den er skadelig og ødelæggende, thi Socialdemokratiet nedbryder ved sin Politik Arbejdsvillien. Denne Udtalelse kan formentlig ikke være foranlediget af den Tale, jeg holdt før, som Ministeren altsaa ikke har hørt, men den Vending fandtes i det Svar, som Ministeren paa Forhaand havde produceret. Denne Udtalelse har intet med Sandheden at gøre. Hvor har Socialdemokratiet tilkendegivet — maa jeg bede den højtærede Minister oplyse os derom? — nogen Uvillie overfor Arbejdsvillien, hvor har vi søgt at nedbryde Arbejdsvillien hos den danske Befolkning, med hvilke Midler, paa hvilken Maade er denne Nedbrydning foregaaet? Fraser og Talemaader er ikke tilstrækkeligt, den højtærede Statsminister kommer — hvis han vil deltage mere i offentlig Virksomhed — til at vænne sig til en Slags Bevisførelse og ikke nøjes med Talemaader, som han hidtil har klaret sig med i 15 Maaneder.

Vi fik som sædvanlig at vide, at Arbejdsløsheden havde sin Aarsag i et for højt Løn- og Prisniveau. Dette har vi hørt nogle Gange før; den højtærede Statsminister har adskillige Gange fremhævet dette og fremhævet det som et Program for Ministeriet. Vi anerkender ikke Rigtigheden af dette Program. Vi anerkender ikke, at noget over 40 Kr. i Ugeløn for Arbejdsmænd i dansk Industri er en Løn, som kan siges at være for høj, absolut ikke. Vi anerkender ikke, at de Lønninger, der betales i Landbruget, som den højtærede Statsminister jo kender, er for høje, ingenlunde. Men er det endelig den højtærede Statsministers Opfattelse, og er det hans Program, at dette Tryk nedad maa finde Sted, ja, saa maa han da sætte andet ind derpaa end en Tale en Gang imellem. Vi har i den Tid, Ministeriet har fungeret, ikke en eneste Gang set eller hørt, paa hvilken Maade Ministeriet vil praktisere dette Program-punkt, ikke en Tøddel af Forsøg derpaa. Og de Arbejdsgivere, som nu og da slutter sig til Ministeren, hvad har de gjort? De har fornyet Overenskomsterne med de høje Lønninger. For kort Tid siden stod den nuværende Statsminister i Studenterforeningen, tror jeg det var, og holdt en Tale, og han efterfulgtes af Industriraadets Formand, som i servile Vendinger bøjede sig for den store Mand og erklærede sig enig med Statsministeren i hans økonomiske Betragtninger. Men denne Leder af dansk Industri har ikke sat en Haands Arbejde ind paa at trykke Lønnen ned;

han har forhandlet sig til Rette i den bedste Fordragelighed om Bevarelse af de Lønninger, der eksisterer i Industrien. Jeg anerkender og paaskønner ham derfor, det er selvfølgelig rigtigt, at Manden har gjort dette, men man kan ikke paa en Gang hævde Nødvendigheden af Løntrykkeri og personlig arbejde derimod. Ministeren har ingen som helst Fremgangsmaader anvist til at naa det, han siger er Maalet: en almindelig Sænkning af Løn- og Prisniveauet; intet som helst andet end Arbejdernes Lønninger har han sat ind imod, intet som helst! Saa snart det drejer sig om vore Forslag, der bl. a. berører Handelsavancen, afviser man med alle Tegn paa Rædsel noget saa forfærdeligt som at kontrolere og trykke nedad de Avancer, som Handelsstanden beregner sig. Og hvad har man foretaget overfor Direktørlønninger? Hvad har man foretaget overfor Aktionærudbytte? Intet som helst andet end at presse i Vejret, hvis det var muligt. Men Arbejderne, de skal staa for Skud. Hver Gang den højtærede Statsminister føler Trang til at være overlegen, retter han sit Skyts mod Arbejderne og udelukkende mod dem.

Og tør jeg spørge den højtærede Statsminister om en Ting til? Mener han, at det samme bør gælde andre Steder end i Danmark? Mener han, at denne økonomiske Politik er forsvarlig ogsaa udenfor Danmarks Grænser? Der er, som bekendt, ogsaa Arbejdsløshed i England, og det maa vel være af lignende Aarsager efter den højtærede Statsministers økonomiske Teorier; altsaa, i England gælder det ogsaa om at faa Lønnen trykket ned. Mon den højtærede Statsminister som *Landmand* vilde sætte Pris paa, at de engelske Arbejders Købeevne blev trykket saaledes ned, at de ikke kunde købe de gode danske Landbrugsvarer? Jeg er stærkt i Tvivl derom; jeg er stærkt i Tvivl om, at den højtærede Minister ønsker sine Teorier praktiseret andre Steder end herhjemme, hvor han bilder sig ind at have Magten.

Ja, vi fik de sædvanlige Talemaader om Socialdemokratiet som daarlige Venner for Arbejderne. Jeg har hørt dem nogle Hundrede Gange før ikke blot af den nuværende Minister, men ogsaa af hans Forgængere i vore politiske Modstanderes Rækker. Socialdemokratiet har roligt kunnet høre derpaa og se Vælgertallet vokse fra Valg til Valg; jeg er ikke i Tvivl om, at det vil gaa lige saa denne Gang. Der er virkelig ikke en eneste i Arbejderklassen, som tager alvorligt, hvad den højtærede Statsminister her staa og siger. I den Grad